

[Henry Christensen.]

1. januar 1969, så hurtigt det kunne lade sig gøre, og at der under de forhandlinger, der har været ført herom, ingen uenighed har været imellem os om indholdet eller om nogen af de forhold, der kunne føre til noget andet resultat. Jeg kan altså ganske klart dementere hr. Grünbaums påstand i så henseende. Hvilken interesse skulle vi have i noget andet? Vi havde da både den saglige og den politiske interesse i at få kildeskatten gennemført så hurtigt, som det overhovedet kunne lade sig gøre.

Når kildeskatten ikke kan gennemføres med virkning fra 1. januar 1969, har det alene én eneste årsag, der i øvrigt refererer til det forbehold, jeg for mit eget vedkommende tog, når jeg udtalte mig om disse ting, bl. a. under de fjernsynsdiskussioner, jeg under valgkampen havde anledning til at deltage i; når man spurgte om kildeskattens gennemførelse pr. 1. januar 1969 og venstres tilslutning hertil, sagde jeg ja med det ene forbehold, at forberedelserne under hr. Grünbaums ledelse var ført så langt frem og var så meget à jour, at der ikke her var afgørende vanskeligheder for at opfylde ønsket om 1. januar 1969. Jeg må vel i dag have lov til at sige, at det var desværre et realistisk, men altså ganske forstandigt forbehold at tage ved den givne lejlighed. Når kildeskattens ikrafttræden nu må udsættes, har det alene — jeg understreger alene — den begrundelse, at forberedelsesarbejdet ikke var ført så langt frem — og der ligger ingen bebrejdelse til hr. Grünbaum i det, for jeg vil gerne føje til: vel ikke kunne være ført så langt frem — at det var forsvarligt og teknisk muligt at fastholde datoen 1. januar 1969.

I sit indlæg i dag syntes hr. Grünbaum at ville kaste et voldsomt stort ansvar over på Datacentralen. Jeg skal ikke fælde dom i dette, men det fremgår jo ganske klart af den redegørelse, som finansministeren afgav her i tinget den 1. marts, at det, som er det afgørende moment, er, at en række af de forberedelsesarbejder i kildeskattedepartementet, der skulle være afsluttet og færdige den 19. januar, den 25. januar og på forskellige datoer i februar, ikke var afsluttet til de forudsatte og aftalte frister, og at man, til trods for at Datacentralen gav tilslutning til, at man kunne udskyde

alle disse frister til 29. februar, i kildeskattedirektoratet måtte sige, at det var ikke muligt at overholde de nødvendige frister for det forberedelsesarbejde, der skulle være gjort.

Se, så vidt jeg kunne høre, gik hr. Grünbaum — og jeg synes, det er bemærkelsesværdigt — ikke særlig ind på denne side af sagen, og det er jo sådan som det ligger oplyst for folketinget, det helt afgørende. Dette er grunden til, at folketinget ligesom regeringen er stillet over for den situation, at der ingen rimeligt forsvarlige muligheder er for at opfylde det ønske, som vi såvel som alle andre ganske klart havde: 1. januar 1969. Derfor er der kun den forsvarlige beslutning at tage, at så må man vælge det tidspunkt, der derefter er det første tidspunkt, hvor kildeskatten på forsvarlig vis kan gennemføres, og det er altså tidspunktet 1. januar 1970.

Når hr. Grünbaum i dag gør sig til en så voldsom angriber, som tilfældet var, har jeg lyst til at spørge hr. Grünbaum, om han ved, hvad en boomerang er, om han har gjort sig fortrolig med dette særlige kastevåben, som er et angrebsvåben, man forsøger at kaste mod fjenden, men hvis det mislykkes at ramme, vender dette kastevåben ubarmhjertigt tilbage til den, der forsøgte at slynge det ud. Jeg tror, hr. Grünbaum har bragt sig i en situation, hvor han uforsætligt og på uforsvarlig vis er kommet til at optræde og operere med dette farlige kasteinstrument, men det rammer i for høj grad hr. Grünbaum selv. Jeg tror da, hr. Grünbaum havde god vilje til at have nået 1. januar 1969; jeg tror, de udtalelser, han tidligere har fremsat, er fremsat i god tro; men jeg havde haft større respekt for hr. Grünbaum, om han i dag havde erkendt de rent faktiske forhold, der har bevirket, at man på ansvarlig vis har måttet træffe beslutningen sådan, som det nu er sket. Jeg tror, alle over for befolkningen må beklage, at det har været nødvendigt at træffe denne beslutning. Vi gør det i venstre, men vi har erkendt de faktiske forhold, som de ligger, og et ansvarligt folketing må naturligvis handle på en sådan måde.

Nu er opgaven, der står tilbage, naturligvis at udnytte den tid, der er, til at søge forberedelsesarbejdet fremmet mest